

А РОДНОТО МУЗИКАЛНО ТВОРЧЕСТВО?

Продължение от стр. 1

Вторият концерт на Добричкия камерен оркестър беше забележителен и с това, че на него прозвуча ЕДИНСТВЕНОТО БЪЛГАРСКО ПРОИЗВЕДЕНИЕ, ВКЛЮЧЕНО В ПРОГРАМАТА НА ФЕСТИВАЛА!!! Адмирации заслужава Йордан Дафов, че изпълни няколко оркестрови миниатюри от Панчо Владигеров! Не може да не се отбележи, че все пак има осезателен напредък в отношението към българското музикално творчество спрямо миналогодешното издание на фестивала, когато не беше изпълнено нито едно българско произведение. Именно по отношението към собствените национални традиции и национални постижения може да се съди за самочувствието на дадената нация. Ако в собствената си страна българските композитори не могат да намерят признание, къде тогава те биха могли да го получат? Къде най-добре ще може да бъде оценено тяхното творчество? Един от най-престижните световни музикални фестивали „Пракка пролет“ неизменно започва с цикъла „Моемо отечество“ от Сметана!!! Така е и навсякъде по света! Едва ли може да бъде убедителен отговорът, че в тоталитарните години по всички идеологически съображения са налагани българските автори в програмите на музикалните институти. Нима всички автори и произведения са обслужвали идеологията на тоталитаризма? Нима може да се счита за произведение, отразяващо тоталитарната идеология, „Оратория за нашето време“ на Любомир Пипков или рапсодия „Вардар“ на Панчо Владигеров? Нима творчеството на Марин Галеминов в своята същност не отразява националния дух на българската нация, който се е формирал през вековете и е устоявал на превратностите на времето? Отварянето на идеологическите граници, които съществуват доскоро, не би трябвало да бъде за сметка на досега изграденото у нас! Преодоляването на съществуващата криза в ценностната система едва ли може да бъде осъ-

ществено, ако чисто механично тя се преориентира от изток към запад.

Двата спектакъла на операта „Севилският бръснар“, с които се представи Русенската опера на фестивала, я представиха във възможно най-добрата ѝ творческа форма. А самата творческа форма на Русенската опера отразява като цяло състоянието на българското оперно изкуство в момента. Диригентите на спектаклите бяха Оливър Гилмор и Георги Чапразов. В този случай едва ли е възможно да бъде постигнато съществено различие в подходите на отделните диригенти в интерпретацията на произведението, да бъде открит съществен индивидуален подход към неговите стилови и драматургически особености. О. Гилмор предпочете по-експресивна трактовка на партитурата, докато Г. Чапразов наложи

стремеж към търсене на психологическа характеристика на произведението и отделните характери. В спектаклите участваха двама от най-известните съвременни български баси – Стефан Димитров и проф. Павел Герджиков. Дон Базилио в сценичното си присъствие! Обемната му сценична фигура визуално внушава чертите на характера на героя, който представя. Певческата партия той владее почти до съвършенство в стилните ѝ особености и музикалните изисквания. Доктор Бартоло на проф. П. Герджиков е сред коронните му роли. Неговата интерпретация на образа е в неперестанно развитие – пиша това, защото от времето на първия спектакъл с негово участие, който съм гледал, а той беше преди около 20 години, досега тя претърпя развитие. От склерози-

рал старик неговият г-р Бартоло се превърна в зрял мъж, който изпада в комични положения, защото не може да овладее чувствата си. Непосредствено до тях ще поставя още двама баси – Евгени Ганев и Стоян Стоянджов. И не толкова заради постигнатото от тях, независимо от факта, че и двамата са пълноценни артисти и певци в състава на Русенската опера, а поради перспективността си. Ев. Ганев изпя Дон Базилио с мощен и пълен басов глас, звучащ еднакво убедително във всички регистри, ярко изразеното вокално начало при певца е предпоставка за израстването му в отличен изпълнител на най-машабните и сложни роли. Певец с подчертан актьорски талант и темперамент Ст. Стоянджов представи своя герой с музикална завършеност и стилно усет. В традициите на големите колоратурици от първата половина на века изпълни Кристина Горанчева – Розина. Фигаро на Георги Петков е въздействващо съчетание на вокален, музикален и актьорски образ – природните дадености и професионалната подготовка на певца отразяват съвременните тенденции в оперното изкуство. В тези спектакли пролича и възходящото развитие на Димитър Кюркчиев, изпълнил ролята на граф Алмавиба. И при него съчетанието на трите основни компонента придобива все по-завършен и задоволителен професионален облик. Сполучливи изяви имаха и останалите изпълнители Александър Тинков – Фигаро, Пенка Дилова и Аделаида Акимова-Фурнаджиева – Берта.

Фестивалът завърши с двата концерта на Симфоничния оркестър на Румънското радио и телевизия, дирижирани от отличния диригент Йосиф Конта, чието изкуство е добре познато в Русе. В изпълнената програма румънските музиканти показаха високата си професионална култура, умението си да се изразява драматургическата фактура на изпълняваните произведения, изразена от авторите в партитурата. В солистичния квартет в Деветата симфония от Бетовен се отличиха Помпей Харациян, певец също добре познат в Русе с изискания си професионализъм. Като цялостно въздействие този квартет значително отстъпваше на квартета от „Стабат матер“ по своята ансамбловост и музикалност на изпълнението.

На снимката: Стефан Димитров – Базилио

